

amúgy is lyukacsos tárcájából!? Persze mindezen lehetne nevetni is, ha nem volna mélységesen szomorú és kétségbeejtő. De hát ez már csak így van: az ember az marad, aki volt; haláláig se lesz belőle más. Ezen nem segít sem Bécs leggyönyörűbb asszonya, sem a leglenyűgözőbb *Fidelio*-előadás. Semmi a földön nem tarthat öröké. Semmi az ég alatt nem maradhat észrevétlen.

Mahler 1907 májusában nyújtotta be felmentési kérelmét. A császár ennek megfelelő dekrétumot bocsátott ki, elfogadta a távozó operaigazgató végkielégítéskövetelését, és jóváhagyta a jövőző özvegy- és árvaellátást. Az amerikai szerződés részletei már rég tisztázva voltak, alá volt írva a szerződés a Metropolitan Operával, az utazás lefoglalva. Előtte családotul ellátogattak még a tó partjára egy szabad, pihentető nyár reményében. Amikor a vonat elhagyta a bécsi Westbahnhofot, Mahler hátravetette magát a kárpitozott ülésen. Egy darabig sápadtan és csendben ült, majd nevetni kezdett. Addig nevetett, míg ki nem csordultak a könnyei, és el nem csuklott a hangja; és csak akkor hagyta abba, amikor Purkersdorfban, a Bécsi-erdőben megállt egy kis időre a vonat. Olyan fáradtnak és üresnek érezte magát e pillanatban, mint életében még soha, s ugyanakkor az a különös érzése volt, hogy sokáig tudná még így folytatni. Mintha új lendületet venne az élet.

Ez két héttel Maria halála előtt volt, és amikor a következő télen Mahler a *Kaiserin Auguste Victoria* fedélzetére lépett, hogy New Yorkba tartva áthajózzon az Atlanti-óceánon, képtelen volt rávenni magát, hogy csak egyszer is visszanézzon.

TATÁR SÁNDOR fordítása

GÉCZI JÁNOS: BUGIBBA – GOLDEN BAY – MELLIEHA – MARFA RIDGE